

M. K. MOLHAMM

TROJÍ TAJEMSTVÍ

MODRÉ KRVE

DOBRODRUŽNÁ ROMANCE Z DOBY KRÁLE SLUNCE

TROJÍ TAJEMSTVÍ
MODRÉ KRVE

M. K. MOLHAMM

PŘEDMLUVA

Milá čtenářko, milý čtenáři,

do rukou se Ti dostává další pokračování dobrodružných romancí „*Poklad rubínového srdce*“ a „*Stíny zlatého dědictví*“.

I když jsem byla vnitřně smířena, že se návratem z Nového Španělska cesta našich hrdinek završí, nečekaný dárek v podobě neposkvrněného zápisníku učinil mému přesvědčení přítrž a zcela nenápadně se začala odmotávat červená nit inspirace.

Sama jsem se těšila na obrazy klidného života a nenucenou zábavu za bezpečnými zdmi venkovského panství, kterou bychom si po napínavých eskapádách jistě všichni zasloužili. Jenže se přihodilo to, co se stává i o mnoho slavným spisovatelům. Dosud mnou vedené postavy převzaly kontrolu nad vlastním osudem a vydaly se na neprošlapanou cestu plnou tajemství, nečekaných zvrátů, přičemž o klidu a pohodě nemůže být ani řeč.

Nová dobrodružství zavedou hraběnku de Dambresse a její schovanku do temných koutů minulosti i do nebezpečných vod nečekané budoucnosti a znovu bude záležet pouze na síle jejich přátelství, zda bezpečně proplují kalným proudem napínavého příběhu.

M. K. MOLHAMM

I. NÁVRAT NA VALENFORT

Snad samotný bůh moře Neptun držel nad přítelkyněmi ochrannou ruku, a tak jejich loď bezpečně proplula zrádnými vodami nevyzpytatelného oceánu.

Michèle stála na palubě s prsty pevně zaťatými do dubového hrazení a soustředěně pozorovala, jak se domovský přístav *Montfleuri* neochvějně přibližuje. Už pomalu rozeznávala tváře rozespalých lidí hemžících se sotva po rozbřesku nábřežím, ve snaze zabrat pro sebe ty nejčerstvější a nejkrásnější ryby, které uvízly tu noc v sítích místních rybářů. Urputně se tak snažila před hraběnkou de Dambresse skrýt své rozrušení, které jí způsobila jediná myšlenka – už jen pár hodin a znovu stane tvář v tvář Elisabeth Rousillotové. *Jaké bude jejich opětovné setkání?*

Byl začátek listopadu.

Oprýskaný kočár se drkotal po bahnité cestě arazil si cestu mlhou, která se coby jemná pavučina vznášela nad zažloutlými vyprahlými loukami. Po dlouhé a náročné cestě byly obě přítelkyně vyčerpané a jen stěží udržely víčka otevřená. I přes to však slečna de Morin nedokázala usnout. Schoulila se do hřejivého pláště, pevně zavřela oči a předstírala spánek, aby unikla všetečným otázkám své společnice.

„Vydrž, srdíčko,“ vetkla jí Angelika něžný polibek do vlasů, „už jen malou chvilku a uložím tě do pohodlné teplé postele, kde si

konečně budeš moci v klidu odpočinout,“ konejšila ji medovým hlasem.

Brána panství de Valenfort byla tou dobou již otevřena a cesta k cíli volná. Hraběnka se opatrně přitiskla k dívce, položila jí dlaň na rameno a zlehka s ní zatřásla.

„Už jste doma, drahoušku,“ zašeptala jí do ucha.

Komtesa pomalu otevřela oči, jakoby se opravdu právě probudila, dlaní setřela droboučké krůpěje vody ze zamlženého okénka a zvědavě se podívala ven. *Uplynulo tolik času*, uvědomila si a sotva znatelně pokývala hlavou. Tehdy po dlouhých letech vstoupila na půdu, kterou jí zanechali adoptivní rodiče, a připadala si jako cizinka, ale teď měla pocit, že ji všechno kolem vítá.

Namísto suchých palem v oprýskaných květináčích podél plevelem zarostlých chodníků se tu teď rozprostíraly upravené trávníky, začernalá fontána se znovu zaskvěla v celé své kráse narůžovělého mramoru a staré oprýskané okenice zářily novotou. Na chvíli zapochybovala, zda je opravdu doma, není-li to jen pouhý sen. Je to skutečně ten zchátralý zámek, který se jí při odjezdu zdál být nehostinným vězením? V duchu hned tak musela poděkovat svému správci; nynějšímu manželovi Elisabeth, která jí byla od doby prvního setkání blízká jako skutečná matka, již nikdy nepoznala. Byla to šťastná volba získat ho do svých služeb. A navíc si byla jista, že v něm zároveň našla oddaného a věrného přítele.

Když Gortrand Rousillot zaslechl podivné vrzání a klapot koňských kopyt na příjezdové cestě, rychle zbystřil pozornost, zanechal svou ženu u snídane a svižným krokem vyšel před dům. Vyřezávaná dubová vrata za sebou pečlivě zavřel, významně složil ruce za záda a se zájmem pozoroval přibližující se spřežení. I sloužící, kteří tou dobou již pilně obstarávali své povinnosti, se za kočárem zvědavě ohlíželi a zírali na unavené tváře za sklem.

„Pane de Montero!“ rozzářila se tvář správce nadšeným úsměvem, když se malá dvířka otevřela a rozvážně z nich vystoupil urostlý šlechtic v koženém kabátci. „Paní hraběnko! Slečno Michèle!“ přivítal srdečně i obě dámy. „Tolik se nám po vás stýskalo,“ podotkl s nehraným dojetím a pohotově jim nabídl rámě.

„Ty truhly odnese do sklepení,“ rozkázal Rafael dvěma pacholkům, co úslužně pospíchali ke kočáru, aby byli panstvu k službám.

„Přivezli jste si kus Nového Španělska?“ zažertoval Rousillot, ale nikdo se tomu nezasmál.

„Krví a utrpením vykoupené dědictví,“ pronesla tiše a spíše jen pro sebe komtesa de Morin a srdce se jí na okamžik sevřelo bolestnými vzpomínkami, které ještě stále byly tolik živé.

Těžké vyřezávané dveře se s nepatrným zaskřípáním otevřely a všichni společně vstoupili do velké haly. Michèle se rozhlédla kolem dokola stejně nejistě, jako když sem s Angelikou přijela poprvé. Zvedla oči až skoro ke stropu, kde se těsně pod klenbou skvěl v jasných barvách rodový erb Valenfortů; purpurový kříž v bílém

poli, jemuž v koruně vévodila rytířská přilba s otevřeným hledím. „*Věrnost, čest a spravedlnost,*“ hlásal víc než výmluvně zlatý nápis.

Snad vám neudělám hanbu a to všechno, co jste mi odkázali, si zasloužím, věnovala dívka vzpomínku vděčně svým pěstounům.

Procházeli galerií, kramfleky jejich bot zvonily na mramorové šachovnicové podlaze a pomalu míjeli stěnu plnou starých portrétů. Ale namísto zdánlivých zvědavých pohledů, se vybledlé a místy popraskané tváře na dívku usmívaly a vítaly ji zde jako znovu nalezenou dědičku.

Byla tak ponořena do myšlenek, že si ani nevšimla rozechvělé ženy, která stála na konci chodby a rozpačitě se opírala o zeď.

„Holčičko moje!“ vykřikla konečně paní Rousillotová a s napřaženýma rukama se rozeběhla k dívce, aniž dbala přítomnosti hraběnky, Rafaela, i svého muže. Přemožena dojetím si před ní klekla, sevřela ji v roztouženém náručí a s úlevou jí opřela čelo o hrudník. „Jsi zpátky! Konečně doma!“ šeptala a v duchu děkovala Bohu, že jí dívku v pořádku vrátil.

„Maminko!“ bezprostředně jí Michèle oplatila vřelost a bez zábran opětovala její vroucí a láskyplné objetí. V ten moment si ale neuvědomila, jak hluboce ranila svou přítelkyni, která zůstala nehnutě stát v její těsné blízkosti a bez dechu přihlížela tomu vřelému uvítání.

„Ehm...“ významně si odkašlal Gortrand Rousillot, když si uvědomil to napětí, které by se dalo krájet, „myslím, že by panstvo ocenilo dobrou silnou kávu, něco k zakousnutí a možná i horkou koupel,“ pokýval hlavou a rázně popadl choť za předloktí.

„Máte pravdu, můj milý,“ rozpačitě odpověděla jeho žena, když se vytrhla ze svého opojení. Rychle se postavila na nohy, provinile se pousmála a snad aby zahнала rozpaky, si strojeným pohybem uhladila pomačkané šaty. „Jsem to ale!“ pokusila se vše obrátit v žert a pokorně se omlouvala. „Hned to bude; ráda se o vše osobně postarám,“ pronesla. „A vy pojd'te se mnou, slečinko,“ obrátila znovu svou pozornost ke komtese a bez jejího souhlasu, či svolení paní de Dambresse, ji za ruku táhla nedočkavě za sebou do příjemně teplem sálající kuchyně. „Musíš se ohřát, abys nenastydla,“ dělala si a o svou chráněnkou starost a dlaněmi jí třela zkřehlé dlaně. „Za celou tu dobu jsi mi neposlala ani jediný dopis!“ vmetla náhle Elisabeth Rousillotová bez varování dívce jasnou výtku, když jí pomáhala dostat se z vlhkého pláště, pak ho rychle odhodila na zem vedle otevřeného kruhového ohniště a přistrčila ji blíž. „Nebýt Rafaela, tak ani nevím, že jsi naživu!“ prožila už po několikáté úzkostnou tíseň. Pak ji opět pevně sevřela v objetí a úlevou, že ji má zpět, si konečně doopravdy oddychla.

„Au!“ zasténala Michèle a instinktivně si položila dlaň na hrudník.

„Co je ti?“ lekla se paní Rousillotová a pozorně se na ni zadívala. A tu si všimla, jak dívce skrz rozhalenou košili prosvítá nepřehlédnutelná černo fialová skvrna. „Co má tohle znamenat?!“ dotírala na ni.

„Památka na Nový svět,“ tiše odpověděla dívka, která teď vůbec neměla sílu na nějaké vysvětlování. „Jsem unavená,“ zadívala se na ženu odzbrojujícím pokorným pohledem ve snaze rychle obrátit hovor jiným směrem.

„Ale jistěže,“ s pochopením ji Elisabeth pohládila po tváři, malou stoličku přitáhla co nejbliž ke žhnoucím plamenům a pomohla dívce se na ni posadit. „Však ještě bude spousta času, abychom si popovídaly,“ významně na ni pohlédla a rychle se pustila do přípravy honosné snídaně pro urozenou společnost.

Toho dne bylo venku opravdu nevlídné počasí, že by ani psa nevyhnal, ale v útulné jídelně panovala uvolněná atmosféra.

Rafael s dámami se usadili u bohatě prostřeného stolu a rozžhavené krbu, kde zvesela praskalo jabloňové dřevo, vydávalo příjemné teplo s opojnou vůní a navodilo pocit dokonalé pohody.

„Tak jezte,“ pobízela srdečně paní Rousillotová své přátele. „Doufám, že vám bude chutnat,“ dělala si ta dobrá žena starosti.

„To si dám líbit!“ uznale pokýval hlavou pán de Montero a s chutí sáhl po zlatavě upečeném holouběti. Roztrhl ho na dvě poloviny a do jedné se lačně zakousl. „Vaše žena je poklad, drahý Gortrande!“ s plnými ústy chválil kulinářský zázrak, až mu šťáva stékala z koutků, „jestli jí jde všechno tak od ruky,“ dodal rozjařeně rozesmátý od ucha k uchu a uznale mrknul na svého bývalého pobočníka, „pak jste šťastný muž!“

„Výtečné! Opravdu báječné!“ nešetřila obdivem ani Angelika, když ochutnala nadýchané koláčky, které se rozplývaly na jazyku a z porcelánového šálku upila doušek horké černé kávy. Pak se ale trochu s obavami obrátila ke své přítelkyni, která těkala prázdným pohledem po všech těch dobrotách, neschopna si vybrat.

„Copak drahoušku, vy snad nemáte hlad?“ zeptala se jí hraběnka starostlivě a přistrčila před ni křišťálovou misku s její oblíbenou marmeládou.

Ale dívka jen nepatrně zakroutila hlavou.

„Stačí mi jen mléko,“ nesměle špitla.

Na tu výzvu se k ní hned rozeběhla stará Bertha, aby slečně posloužila. Vzala porcelánovou konvici a nalila jí teplý nápoj do malého šálku zdobeného drobnými modrými kvítky.

„Co se děje, Michèle?“ s nehraným zájmem jí paní de Dambresse položila dlaň na rameno. „Není ti snad dobře?“ dělala si už opravdu starost.

„Jsem unavená, madam,“ snažila se jí rychle odbýt, „ráda bych tu koupel,“ odpověděla tiše. „Omluvíte mne, prosím?“ letmo pohlédla přítelkyni do tváře a už se chtěla zvednout ze židle. Sotva se však postavila, zatočila se jí na okamžik hlava.

„Michèle!“ vykřikla rozrušením Angelika a jen tak tak ji zachytila do náruče.

„Jsem tak nemotorná,“ omlouvala se dívka a připadala si hloupě.

„To nic,“ utěšovala ji hraběnka. „Bude to jen vyčerpání, má milá. Není divu, že to všechno na vás tak náhle dopadlo,“ chlácholila ji. „Chvilku se prospíte a bude zase dobře,“ usmála se, aby jí dodala sílu a pohládila po tváři.

„Jen sed'te, Angeliko,“ vmísila se do hovoru Elisabeth Rousillotová. „Já se o ni postarám,“ pokývala rozhodně hlavou a sama převzala starost o bledou dívku.

Příčinou náhlé slabosti ale nebylo jen vyčerpání, jak se snažila komtesa de Morin všechny přítomné přesvědčit. Na vině byly výčitky a úzkost, které vyvolala společná přítomnost hraběnky a paní Rousillotové. Když je Michèle znovu viděla takhle pohromadě, čím dál víc si uvědomovala, jak krutě se spletla. Tolik se těšila, jak bude mít dvě jejímu srdci nejbližší bytosti konečně po svém boku a tu se jí zdálo, že se ocitla ve vlastní pasti. Byly tak rozdílné, a přece si tolik podobné. Ke každé ji přitahovalo něco jiného, a přece byla oběma bezmezně oddána. Elisabeth se pro ni stala vytouženou matkou, Angelika pak zbožňovanou přítelkyní, která dávala smysl jejímu mladému životu. Elisabeth si ji získala pro svou bezbřehou dobrotu, moudrost a pochopení; Angeliku zbožňovala pro její ušlechtilou nezkratnost a kouzlo, kterým si dokázala podmanit kohokoliv.

Pára pozvolna stoupala z horké lázně provoněné levandulí, tymiánem a meduňkou a zdálo se, že dívce konečně přináší kýženou úlevu od bolavé duše a myšlenky znovu klidně a svobodně plynou. Přivřela oči a vybavila si chvíli, kdy se s Elisabeth setkala poprvé.

Znovu otvírala dvířka kočáru, zvědavě vykukla ven a tu ji spatřila. Tolik podobnou zbožňované Angelice, a přece úplně jinou.

Přesto, čím déle a více ji poznávala, zjistila, že mají s Angelikou podobné i povahy. A to si teď, kdy všechna nebezpečí byla zažehnána, znovu uvědomila. A opět si kladla palčivou otázku, ke které z přítelkyň se její srdce, navzdory vlastní vůli, nakonec přikloní.

„Noční košile?“ překvapeně se zeptala Michèle služky, když vystoupila z lázně, zabalila se do plátěné osušky a chtěla se převléknout do čistého šatstva.

„Paní Elisabeth poručila,“ špitla komorná, omluvně sklopila zrak a mírně se zhoupala v kolenou, snad v obavě, že se její nová paní bude zlobit.

„Ale já se ještě nechystám na lož!“ bránila se dívka.

„Pokud se slečna cítí být při plné síle, pak si tedy můžeme konečně vážně promluvit,“ rozhodným hlasem pronesla Elisabeth Rousillotová, která právě vstoupila do jejího pokoje a zkoumavě si přeměřila dívčin pohled. „Nebo dáte raději přednost odpočinku?“

„Vlastně...“ koktala zaražená komtesa, „není to zase až tak špatný nápad. Pár hodin spánku mi jen prospěje,“ krotce dodala, rychle vklouzla do nočního úboru a skryla se do nadýchaných polštářů a podušek. V duchu však náhle rozechvěle jihla citem, který ji k této ženě už dávno vázal. A znovu děkovala nebesům, že jí do cesty tohoto báječného člověka postavil.

Žena bez dalších slov přisedla na její lože a dlaní zlehka poodhalila její pohmožděný hrudník.

„S tou modřinou musíme něco udělat,“ zamýšleně pokývala hlavou. Na chvíli odběhla a když se vrátila, držela v rukách malou porcelánovou misku se zelenožlutou hustou masťou, která příjemně voněla po bylinkách. Dvěma prsty nabrala malé množství a opatrně ho rozetřela po ráně.

„Co je to?“ zvědavě se zeptala Michèle.

„To ti pomůže od bolesti a kůže se rychle zbaví podlitin. Je to starý recept, mám ho ještě od své prabáby. Je to směs zeleného jílu a rozemletého květu arniky,“ vysvětlila jí. „Tak, to bychom měly,“ spokojeně pokývala hlavou, když dokončila ošetření, pak se zvedla a na okna spustila těžké sametové závěsy. „Hezky si odpočiň,“ zaleskla se Elisabeth slza dojetí v oku, když dívku políbila na čelo. Ale rychle ji zahnal, aby si Michèle ničeho nevšimla a chvatně se vydala ke dveřím.

„Počkej!“ zavolala na ženu, protože její citlivé pozornosti nic neuniklo.

„Copak se děje?“ vrátila se Elisabeth rychle k lůžku mladé svěřenkyně. „Potřebuješ ještě něco?“ zeptala se starostivě a položila jí dlaň na čelo v obavě, zda se nepřidala horečka.

„Ne,“ dívka sklopila zrak, ale po chvíli se jí zahleděla do laskavých tmavohnědých očí. „Jen jsem ti chtěla za všechno poděkovat,“ dodala dojatě.

„Ale to nestojí za řeč,“ usmála se srdečně Elisabeth Rousillotová a dlaní jí přejela jemně po tváři. „Teď se zkus prospat,“ zašeptala, naklonila se nad ni a znovu políbila.

„Chci se tě na něco zeptat,“ váhavým tónem ženu znovu zastavila.

„Nač?“

„Jsi šťastná?“ Michèle vyslovila svou otázku a se vši naléhavostí ji vzala za ruku, jako kdyby se bála, že před odpovědí unikne.

„Pročpak se na tohle ptáš?“ udiveně zakroutila hlavou Elisabeth.

„Musím to vědět – tak jsi?“ dotírala Michèle.

„Ale jistěže, když jsi teď zpátky,“ ujišťovala ji žena.

„Tak jsem to nemyslela,“ nespokojeně opáčila dívka.

„A jak tedy?“

„Chci vědět, jestli jsi šťastná po boku svého manžela.“

„Odkdy dávají dcery matkám takové otázky?“ dobírala si svou mladičkou přítelkyni a naoko se zatvářila vážně, byť v srdci jihla dojetím, že jí není lhostejná.

„Od té doby, co si dcery našly cestu k jejich srdcím,“ odzbrojila ji svou odpovědí dívka snažící se vše obrátit v žert, ale jen těžko zakrývala city, které znovu zprudka vytryskly na povrch.

Elisabeth se v tu chvíli srdce přívalem radosti skoro rozskočilo, když si uvědomila, že jejich silné pouto časem ani událostmi v nejmenším neutrpělo.

„Ale jistě, že ano,“ odpověděla dívce ve snaze se ji přesvědčit a zahnat její podezření, že něco není v pořádku.

„Opravdu?“ zadívala se na ni smaragdovým pohledem Michèle.

„Gortrand je na mě moc hodný, je laskavý a upřímně mě miluje, myslím. Těžko bych hledala muže oddanějšího,“ vysvětlovala trpělivě Elisabeth, ale dívka stále nebyla s odpovědí spokojena.

„To jsem nechtěla slyšet,“ neskřývala své rozčarování a krev se jí v žilách pomalu začínala vařit.

„Ptáš se snad, jestli ho miluji?!“ vyřkla žena konečně otázku, na kterou se však bála co jen pomyslet.

„Ano!“ vydechla Michèle nedočkavostí, ale vzápětí hořce litovala.

„Je to celé složitější, moje milá,“ složila paní Rousillotová ruce do klína. „Ale věřím, že se to časem naučím,“ pokývala smutně hlavou a trpce se usmála.

„Tak co ti schází?“ dívka se účastně zeptala, i když odpověď částečně tušila.

„Moje Nicolette,“ špitla žena, sklonila zarmoucenou tvář a srdce se jí i po těch dlouhých letech náhle rozkrvácelo.

„Ach, Elisabeth!“ vydechla soucitně Michèle. „Je mi to tak líto!“ skoro se rozplakala nad utrápeným pohledem své přítelkyně a hořce litovala, že v ní svou umanutostí vyvolala bolestné vzpomínky na dceru, o kterou kdysi přišla. Aby ji utěšila, posadila se a bez rozmyšlení se jí vrhla do prázdné náruče.

„Holčičko moje,“ šeptala jí žena vděčně do vlasů a jemně ji hladila po hlavě. „Její ztráta mě málem zabila, ale kdybych přišla i o tebe...!“ vylévala si své zničené srdce a přitiskla si dívku pevně k sobě, aby tak rychle zahнала mrazivý pocit opuštěnosti.

Hraběnka de Dambresse pocítila v duši podivný neklid, když nervózně pozorovala porcelánové hodiny, kterak odpočítávají minutu za minutou a pomalu začala litovat, že svolila, aby ji Elisabeth Rousillotová v péči o komtesu zastoupila. Rychle proto dopila svůj šálek opojně vonící kávy, odložila ho zprudka na stůl, že se jen zakymácel a div nesklouzl ze stolu na podlahu a vydala se do komnaty za svou přítelkyní.

„Angeliko!“ překvapeně ji oslovila Elisabeth, když vycházela ze dveří, kde se málem srazily.

Ale ta jí ani neodpověděla a chtěla vstoupit dovnitř.

„Počkejte,“ zarazila ji Elisabeth. „Michèle právě usnula,“ řekla jí smířlivě, když v hraběncině tváři spatřila nepřehlédnutelné napětí.

„Ale já ji chci vidět!“ dožadovala se urozená paní.

„Nechte ji odpočinout,“ snažila se jí domluvit, vzala za zápěstí a chtěla odvést pryč.

„Nesahejte na mě!“ vytrhla se jí Angelika a oči se rozhořely hněvem. „Ani vy mi nebude přikazovat, kdy za svou přítelkyní,“ zdůraznila významným povytažením obočí, „smím či nikoliv! Či si ji snad chcete získat pro sebe?!“ žárlivost jí pomalu pohlcovala srdce.

„Nechtěla jsem vás urazit,“ sklonila hlavu Elisabeth, když viděla, co její slova způsobila. „Ale uvažte; Michèle potřebuje klid,“ upřela na ni bezelstný pohled a sledovala její výraz.

„Máte pravdu,“ povzdychla si náhle Angelika, „odpusťte mi,“ a v duchu se za své přehnané a až příliš emotivní chování zastyděla.

„Asi bychom si spolu měly promluvit,“ pokývala hlavou paní Rousillotová a spiklenecky se pousmála.

Ženy bok po boku zasedly do pohodlných sametových křesel a služebná Margot jim do křišťálových pohárů nalila lahodný šumivý nápoj.

„Nesmíte se mi divit, Elisabeth,“ započala hraběnka hovor jako první a omluvně se na svou společnici pousmála, „ale kromě ní už nic jiného na světě nemám.“ Vyprahlé rty smočila v šampaňském a pozvolna se pustila do vypravování, co všechno s Michèle v Novém Španělsku zažily a čím vším si prošly.

Rysy v obličejí Elisabeth Rousillotové pomalu tuhly a do tváří se jí vkrádala chladná běloba.

Když se Michèle konečně probudila, venku už se slunce pomalu chystalo ke spánku v nachových poduškách. Odpočinek jí opravdu udělal dobře. Byla jako znovuzrozená a plná energie, a dokonce už dostala i hlad. Rozkošnický se protáhla v nadýchaných polštářích a musela se až usmát, když se ujistila, že je v bezpečí za zdmi domovského zámku. Jen ji na okamžik přepadl svíravý pocit osamění. Natáhla paži a ze stolku vzala malý stříbrný zvonek, kterým přivolala služku.

„Slečna si přála?“ uklonila se před ní vrásčitá žena s bílými vlasy stočenými pod krajkovým čepcem, oblečena do prostých šatů a bílé zástěry.

„Dojděte pro paní hraběnku,“ špitla rozechvělým hlasem slečna de Morin.

„K službám, slečno,“ odpověděla služebná, poklekla před dívkou v kolenou, sklonila hlavu a opustila pokoj.

Uplynulo sotva pár minut a na dveře se ozvalo slabé zaťukání.

„Smím dál, slečno?“ ozval se zastřený hlas, který ovšem Michèle znejistěl. Nebyl to ten, na který tak toužebně čekala.

„Vstupte!“ odpověděla rozrušeně a rychle se posadila. „Co se stalo?! Proč paní hraběnka nepřišla?!“ nervózně chrlila na komornou jednu otázku za druhou.

„Jen klid, slečinko,“ usmála se stařena, když viděla její vylekaný výraz a promluvila k ní chlácholivě. „Madam je i s ostatními v jídelně u večere a prosí, abyste se k nim připojila. Mám vám být k službám a pomoci vám se obléknout,“ znovu se zhoupala v kolenou, ač bylo vidět, že v jejím věku jí to dělá nemalé potíže.

Je v pořádku! oddychla si v duchu dívka, která se stále nemohla odpoutat od prožitých hrůzných zážitků a neustálého děsivého pocitu, že je chce někdo rozdělit a s úlevou padla znovu do podušek.

„Díky,“ pokynula jí milostivě rukou, „ale nebudu vaši pomoc potřebovat; zvládnou se o sebe postarat sama,“ pokusila se na tváři vyloudit alespoň malý úsměv.

„Ale paní mi jasně nakázala, abych...“ nedokončila služka svou větu, protože ji dívka přerušila.

„Jen si klidně běžte po své práci; věřte, že se kvůli tomu paní zlobit nebude.“

Jakmile za služkou zaklaply dveře, otevřela skříň rafinovaně skrytou ve zdi a užasle hleděla na uspořádaný šatník, ze kterého doslova číselá láska a péče, se kterou ho Elisabeth spravovala a udržovala po dobu její nepřítomnosti. Michèle bez zaváhání sáhla po pohodlné široké košili s bohatě vyšívaným límcem, vklouzla do atlasových nohavic v barvě žhavé lávy protkaných stříbrnými nitkami, co jí těsně obepínaly křivky útlých lýtek, zevnějšek pak doplnila bílými punčochami a střevíci potaženými zlatavě medovým brokátem s velkými ozdobnými sponami. Pak se posadila na malý taburet před zrcadlo a vzala do ruky vzácný kartáč ze slonoviny, kterým si pročešávala dlouhé jemné vlasy. Když byla konečně se svým vzhledem spokojena, rozpačitě sáhla po malém broušeném flakónku, opatrně jej otevřela, přimhouřila oči, nepatrně nakrčila nosík a dlouze nasála omamnou vůni levandule s příměsí citrónu. Pak si trochu té tekutiny nalila do dlaně a lehce si ji rozetřela po krku. Ano, teď byla

připravena ujmout se svého místa a postavení ve společnosti přátel; po dlouhé době se opět cítila být sama sebou; nezávislá a svobodná.

„Naše drahá hostitelka a dobrodinka!“ vykřikl nadšeně Rafael de Montero, když slečna vstoupila do jídelny a hned k ní galantně přiskočil, aby jí nabídl své rámě a doprovodil ke slavnostně prostřené tabuli. Poodsunul temně modrým sametem potažené křeslo a kdoví, zda záměrně či náhodou, ji usadil přímo mezi hraběnku a paní Rousillotovou.

„Smím slečně posloužit a nalít pohár dobrého vína?“ snažil se zavtipkovat a při tom nevynechal ani jedinou příležitost se jí alespoň zlehka a na malý okamžik dotknout. Jak silně ho toho večera znovu přitahovala; jako by z ní vyzařovalo záhadné zvláštní světlo. Z jeho chování a stylu mluvy bylo nad slunce jasné, že má už něco vypito a pomalu ztrácí zábrany, které nebezpečně popustily uzdu jeho jižanskému temperamentu.

Jen aby neprozradil něco, co má zůstat navždy zapomenuto! zoufale se děsila v duchu Michèle a při představě, že by se Angelika dozvěděla, co se mezi nimi v minulosti odehrálo, jí znovu tuhla v žilách krev. Jedna jediná chyba, které se dopustila, co mohla zničit vše.

„Nepotřebuji vaši pomoc, pane, ale díky za snahu,“ přísně se na něj zadívala, aby zchladila to nepřehlédnutelné rozjaření a sundala jeho dlaň ze svého ramene. Když však viděla jeho šibalsky zářící jiskřičky v černých uhrančivých očích, musela se nakonec zasmát. „Jak jste to myslel s tím oslovením?“ obrátila k němu znovu pozornost, když se

usadil naproti ní, vedle Gortranda Rousillota, a koketně nahnula hlavu na stranu.

„Nepožíváme snad těchto lahůdek a darů zdejší kuchyně jen díky vašemu měšci?“ pokračoval Rafael v žoviálním tónu. „Nejsme tu vlastně všichni vašimi hosty?“

„Měla jsem za to, že jsem tu s přáteli!“ významně na něj mrkla „Copak vy se snad za něj nepovažujete?“ schválně ho svou otázkou zasáhla do jediného zranitelného místa – srdce, kde už tak dlouho schovával tajné místečko jen pro ni. A s velkým zadostiučiněním pozorovala, jak se na jeho vousy znovu zarůstající tváři objevil ruměnc.

Kdepak, pane! Já nedopustím, abyste mne jakkoli ohrozil! Bude-li třeba, budu s vámi bojovat! smála se a bavila v duchu nad jeho rozpaky, které jen stěží zakrýval.

A jako by nic přehlédla lačným pohledem hojnost lákavých pokrmů, které skýtala bohatá hostina přichystaná na sněhobílém ubruse.

V broušených karafách se ve světle oslňujících zlatých svícňů odrážely bílé a rudé záblesky opojných vín, na stříbrných podnosech se skvěly umně a rafinovaně vyskládané kusy pečené zvěřiny obložené pečenými jablky a jedlými kaštany, v porcelánových mísách na dva druhy omáček, paštiky tří chutí, do zlatova pečené ryby líně odpočívající na zelených listových lůžcích s plátky citrónů namísto očí, ještě horké chlebové žemle, co voněly obilím a kváskem a velká porcelánová mísa s droboučkými žlutými kvítky až po okraj naplněna posilující slepičí polévkou, ze které ještě stoupala pára.

Aby zahнала rozpaky, které ji ze společné přítomnosti obou přítelkyň na okamžik opanovaly, Michèle se sama chopila karafy a nalila si karmínově rudý nápoj do broušené sklenice a hltavě ho vypila. Pak natáhla ruku k nazdobenému podnosu, vidličku zabodla do šťavnaté pečeně a na talíř si položila křupavé stehýnko bažanta, které hojně zalila švestkovou omáčkou s lanýži. Rozlomila žemli ve dvě, natrhané kousky smáčela v sosu a k nim uždibovala malá sousta šťavnatého masa, které se na jazyku úplně rozplývalo. Jaká to byla dobrota! Mlsně si olizovala ústa a zaplavil ji pocit blaženosti.

„Mám radost, že vám je už dobře,“ naklonila se k ní paní de Dambresse sedící po její pravici a usmála se, když viděla, jak dívka zružověla líčka a plátěným ubrouskem jí jemně osušila koutky.

„Je to výtečné!“ nadšeně zvolala slečna de Morin a celou svou pozornost, obdiv a chválu věnovala neskrývaně paní Rousillotové, která dnešní menu sama sestavila a nemalým přičiněním se zasloužila o jeho úspěch. Ale projevené důvěrné gesto jako by přehlédla a nechala bez povšimnutí.

„Jsem tak ráda, že ti chutná, holčičko,“ objevil se úsměv na rtech Elisabeth, přetáhla si dívku na svou stranu a vetkla jí malý polibek na tvář. „Chci, aby ses tu cítila co nejpříjemněji,“ objala ji kolem ramen.

Angelika se zděsila. Co se jen s její přítelkyní tak náhle stalo?! Co si ty dvě řekly, když zůstaly o samotě?! Dostala strach, že se nad nimi stahují černá mračna, která znovu zastíní jejich pouto. A tak se rozhodla, že za každou cenu musí dívčinu pozornost strhnout k sobě.

„Chyběla jste mi, miláčku,“ naklonila se ke komtese a zašeptala jí vyzývavě do ucha, a aby svá slova zdůraznila, významně položila svou dlaň na její, před zraky všech přítomných.

Dívce v ten okamžik stouplu horko do tváří, až celá zčervenala.

Hraběnka se ve svém úsudku rozhodně nemýlila; dobře věděla, co na dívku platí. Slečna de Morin se obrátila k přítelkyni a spatřila odzbrojující pohled, ve kterém bylo vyřčeno vše. Okolí se pomalu propadalo do bílé mlhy a Michèle vnímala jen zářivé hnědé oči s magickým jantarovým přísvitem. A v tu chvíli jí to došlo! Elisabeth s Angelikou o ni skutečně soupeří! To bylo zdrcující zjištění, které potvrdilo její obavy. Tedy žádná klidná oáza, ale další nepříjemnosti, rozbroje, či dokonce hádky?! Ne, na to už opravdu sílu neměla. Bylo jasné, že musí něco udělat!

„Co si zahrát karty?“ jen stěží ovládla rozjitřené emoce a pokusila se předstírat dobrou náladu. „Či snad přijdou vhod kostky?“ lákala přátele k zábavě, která měla rozehnat to dusno, které bezesporu opanovalo místnost.

Všichni přítomní souhlasili; obzvlášť pánům se ulevilo, protože nechtěli být součástí němé války, která se mezi Angelikou a Elisabeth nekontrolovaně rozhořivala. A tak se pětice přesunula od večere z jídelny do malého salónku v jižním křídle zámku a rozesadila na malé roztomilé lososově pruhované taburetky kolem hracího stolku.

Rafael, který se nyní pohotově usadil vedle slečny de Morin, aby jí byl co nejvíce nablízku, se chopil příprav potřebných rekvizit; nachystal kostky ze slonoviny a pohárek z hovězí kůže. Ještě však před prvním vrhem se k ní spiklenecky naklonil.

„Komu přeje slečna vítězství?“, zašeptal jízlivě a potutelně se usmál pod rašícím plnovousem.

Dívka však neodpověděla; jen se maličko zachmuřila.

„Můžete házet jako první; uvidíme, jak vám štěstěna bude dnes nakloněna,“ sarkasticky pronesla a přisunula kalíšek před něj.

„Počkat, počkat!“ vzpamatoval se z jejího ledově chladného pohledu. „Když vyhraju, budu vás smět políbit!“ pevně sevřená ústa povolil do úsměvu, který odhalil jeho bílé zuby.

„A když vyhraju já,“ pohotově zareagovala dívka, „ušetřím vám pořádný políček za vaši troufalost!“ dodala odhodlaně s příslibem vítězství.

„Sázka je uzavřená!“ bavil se Rafael, který si byl jist notnou dávkou štěstí.

Angelika s Elisabeth jen tiše přihlížely jejich špičkování a nevzmohly se ani na jediné slovo.

Hra začala.

„Dáma první. Slečna bude tak laskavá a začne,“ uklonil se hlavou pán de Montero. „Nejvyšší počet vítězů!“

Michèle se sebevědomě usmála, vzala kalíšek do dlaně a rázně jím zatřepala. Pak ho obrátila dnem vzhůru a kostky vysypala na vzácným dřevem vykládaný stolek.

„Tři šestky, čtyřka a dvě dvojky!“ nadšeně zajásala, když odkryla svůj vrh. „Teď vy, pane!“ neskrývala své nadšení.

Rafael se jen potutelně pousmál a s grácií jemu vlastní se ujal svého tahu.

„Dvě pětky, třikrát po dvou a trojka,“ sdělil poněkud zklamaně. „Zřejmě budu mít ale štěstí v lásce,“ dobíral si dívku i přes vidinu jisté potupy.

„Nyní vy, madam,“ předal kostky paní de Dambresse. „A vaše cena v případě výhry?“ zeptal se s nehraným zájmem.

„Pokud vyhraji,“ pozvedla hraběnka významně obočí, „pak si přeji soukromou večeři s komtesou,“ pronesla s naprostou vážností, „jen my dvě, a při tom se neochvějně dívala zpříma do očí své mladičké přítelkyně.

„A v případě prohry?“

„Pak ať můj trest určí sama komtesa,“ dodala s výrazem, jenž nepotřeboval dalšího vysvětlování.

Kostky znovu zachrastily.

„Čtyři jedničky, dvojka a pětka!“ zhodnotil Rafael hraběncin hod s neskrývanou radostí.

Pak ještě postupně zkusili své štěstí Elisabeth s manželem, ale tak skvělý vrh, kterého dosáhla Michèle, už neměl nikdo.

Hráčská vášeň pomalu všechny pohltila do svého víru a láhve vína přestali počítat. A najednou už nešlo vůbec o to, kdo vyhraje a kdo prohraje; všichni se chtěli už jen dobře bavit.

Slečně de Morin stoupaly perlivé bublinky do hlavy a pomalu se přestávala kontrolovat. Každou další partii vždy mohutně zapila, a tak se jí smysly začaly pomalu otupovat.

Čas plynul, zábava se příjemně odvíjela ve zdánlivě klidné přátelské atmosféře a spor mezi hraběnkou a paní Rousillotovou na

okamžik odvál vítr do ztracena. Oba pánové se doslova předháněli, který více pobaví a oslní přítomné dámy, které je pak za odměnu zahrnovaly svým obdivem a rozzářenými úsměvy.

Bílé svíce ve vzácných svícnech pomalu dohořivaly a hodiny odbily jednu po půlnoci.

„Myslím, že je nejvyšší čas jít na kutě,“ řekla Elisabeth, když viděla, jak se dívce klíží víčka a málem usnula na desce stolku. „Když paní svolí, zaopatřím Michèle ke spánku.“

„Ne; díky; nebude třeba,“ odpověděla hraběnka zdvořile, přesto však s důrazným nesouhlasem. „Pojďte, miláčku, odvedu vás do postele,“ řekla tiše a pomohla své přítelkyni se postavit. „Opřete se o mě,“ dodala starostlivě a opatrně ji vzala svou paží pod loktem. „Dobrou noc,“ rozloučila se se ženou i oběma pány a odváděla dívku pryč.

„Ještě okamžik, slečno!“ zavolal náhle Rafael na Michèle, která se sotva držela na nohou. „Co vaše odměna?“ pronesl v žertu, došel k ní a hrdě nastavil tvář v očekávání políčku.

„Až někdy jindy, příteli,“ odpověděla mu. „Ale jednou si ji opravdu vyberu, to mi věřte.“

Společně s Angelikou procházely temnými chodbami zámku, které ozařoval jen malý plamínek stříbrného svícnu, co držela hraběnka v ruce. Ale Michèle se teď tmy nebála. Vždyť ji pevně podpírala ruka milované bytosti; znovu si uvědomila sílu jejich

vzácného pouta a celá se oddala touze po vzájemné společnosti v důvěrném soukromí, které bude celou noc patřit jen jim dvěma.

„Vy nepůjdete spát?“ omámeně se zeptala Michèle své přítelkyně, když jí pomohla převléknout se do noční košile a pečlivě uložila pod přikrývku, aby se zahřála.

„Ale jistě, má milá; jen co se postarám o vaše pohodlí, půjdu si lehnout do svého pokoje.“

„Cože?!“ nevěřila dívka vlastním uším. „Jak...? Do vlastního pokoje? Co je to za nesmysl?“ rychle vystřízlivěla z opojení.

„Můj andílku,“ paní de Dambresse se k ní posadila a zlehka jí přejela dlaní po čele, „nebudu přece od vás tak daleko. Pohleďte na ty dveře,“ ukázala na protější stěnu. „Budou celou noc otevřeny. Naše ložnice spolu sousedí, a tak vám budu neustále nablízku. Chci, abyste měla své pohodlí,“ snažila se ji přesvědčit.

„O čem to mluvíš?“ komtesa se stále nemohla vzpamatovat ze šoku. „Pohodlí? Myslíš, že když jsme v Novém Španělsku sdílely společnou komnatu, jsem se vedle tebe cítila nepohodlně? A co kajuta na lodi?“ nechápala, co se kolem ní najednou děje. „Přísahala jsi, že už mě neopustíš ani v noci!“ začalo jí být do pláče.

„Ale moje milá,“ nevydržela Angelika a sevřela ji v náruči. „To bylo něco docela jiného. Musela jsem se o tebe starat a také šlo o naše bezpečí. Tady jsi ale doma, kde nic nehrozí a máš konečně právo na svůj prostor a klidný odpočinek. Já tě přece nechci opustit!“

„Něco jiného?! Tak počkat!“ zarazila ji Michèle, která odmítala tuhle skutečnost jen tak přijmout. „Vy jste se s Elisabeth pohádaly kvůli mně; přiznej to!“ vyhrkla bez přemýšlení a všechno už jí bylo

jedno. „Co tak hrozného jste si řekly?! To ona ti to snad zakázala?!“ vysmívala se jí dívka otevřeně a pomalu ztrácela zábrany. „Pod jakou pohružkou? Kvůli tomu si chceš udržet ode mě odstup? Je to tak? Nemysli si, že jsem nepoznala, jaké napětí mezi vámi dvěma panuje! Nebo se snad madam bojí pomluv, či je vám moje přítomnost v jedné posteli jednoduše proti mysli? Či jsem vás jednoduše už přestala bavit? Tak jak je to tedy doopravdy? Mluvte!“ křičela zoufalstvím, když cítila, že začíná ztrácet pevnou půdu pod nohama. Bolestně vnímala, že se mezi nimi znovu otevírá hluboká propast.

„Přestaň s těmi nesmysly,“ hraběnka se pokusila hrozivou situací zlehčit a uklidnit ji. „Jde mi jen o tebe,“ její otázky však nechala bez odpovědi a políbila ji na čelo. „A teď se pokus usnout,“ utnula rázně jejich hovor, přejela jí dlaní přes víčka a vetkla letmý polibek na tvář. „Dobrou noc,“ zašeptala, vzala svíci a pomalu přešla do vedlejšího pokoje a jak slíbila, spojovací dveře ponechala otevřené.

„Co je to s vámi, má milá?“ účastně promluvil na svou paní Gortrand, který se pohodlně uvelebil ve velké posteli a snažil se ji přilákat k sobě, v naději milostných hrátek.

Jenomže ta teď neměla na jakékoliv projevy něžnosti vůbec ani pomyslení. Nervózně přecházela po pokoji, třela si dlaně o sebe a v duchu si živě představovala všechna nebezpečnosti a nástrahy, které dívka, k níž přilnula jako k vlastní, v Novém světě ať už dobrovolně či nedobrovolně podstoupila.

„Pojďte si raději lehnout,“ nehodlal se muž vzdát příjemné představy, že ji polaská v náruči, „pomůžu té vaši hlavince od starostí,“ rozechvěl se mu hlas potlačovanou touhou.

„Dělám si o Michèle starost,“ odpověděla mu stroze tónem, který v tu ránu zničil všechny jeho naděje.

„Copak je to tentokrát?“ zeptal se rozmrzele s předstíraným zájmem.

„Mám dojem, že až příliš podlehla kouzlu paní hraběnky,“ řekla jakýmsi podivně nepřítomným hlasem, aniž manželovi věnovala jediný pohled.

„Neměla byste se mezi ně plést, tohle je jen jejich věc,“ snažil se ji uchlácholit.

„Ale vždyť ona je kvůli ní schopná provést jakoukoliv šílenost!“ bezmocně rozhodila Elisabeth rukama.

„A nebyla jste to náhodou vy, kdo ji k té cestě za moře přiměl? Vždyť nebýt vašeho povzbuzování, zůstala v bezpečí domovských zdí,“ neodpustil si Gortrand jízlivou poznámku, které však vzápětí hořce litoval.

„Vůbec nemůžete pochopit, jakou mám o Michèle starost!“ obořila se na něj a zamračila se. „Tohle už není přátelství! To je posedlost! Jak kdyby okusila nějakou drogu!“ všechen strach a současně vztek, co měla v srdci, náhle vyplaval na povrch.

„Jestli má paní hraběnka takovou moc a dokáže okouzlit i jinou ženu, měl bych se před ní mít na pozoru,“ utahoval si z ní neskrytě ve snaze vše zlehčit a uvolnit tak napjatou atmosféru.

„Žerty stranou, pane!“ okřikla manžela a svráстила obočí. „Jde o vážnou věc. Mám snad nečinně přihlížet, jak se to nebohé dítě dobrovolně zničí? Kdepak! S tím se nikdy nesmírím!“

Ani neměla tušení, že nebesa vyslyší její nářek a začnou sprádat nová a spleť vlákna osudu.

Když se Angelika ujistila, že je její schovanka na noc zdánlivě dobře zaopatřena, konečně se i ona pomalu chystala na lože. Cítila se unaveně a vyčerpaně, obzvlášť ji však rmoutil nepříjemný pocit z rozhovoru, který vedla toho dne s Elisabeth. Vlastně se zvrhnul do nepříjemné roztržky, jejíž příčinou byl spor o budoucnost slečny de Morin.

„Vy jí nesmíte bránit ve štěstí, Angeliko!“ vzrušeně rozhazovala paní Rousillotová rukama.

„Jak se jen opovažujete takhle se mnou mluvit? Chcete říct, že jí stojím v cestě? Já, která její zájmy stavím vysoko nad své? bránila se urputně hraběnka.

„Tím si vůbec nejsem jistá,“ ledovým tónem ji zpražila Elisabeth. *„Měla byste jí dopřát, aby došla lásky v náručí milujícího muže, který by ji učinil šťastnou,“* zachvěla se, když jí na mysl znovu vytanuly bolestné myšlenky na jejího prvního manžela, kterého nikdy nedokázala vymazat ze srdce. *„Je ve věku, kdy by se jí mládenci měli dvořit a kdy by si měla hlavu nechávat plést milostným vyznáním a né aby prováděla samé šílenosti! Proboha!“*

„Jen to řekněte!“ paní de Dambresse vstala vzrušeně z křesla a sjela ji bojovným pohledem plným blesků, „kvůli mně!“

„To jste řekla vy, né já. Snažte se mě pochopit, Angeliko,“ pokusila se zmírnit oboustranně vypjaté emoce. „Vy nad ní máte obrovskou moc. Využijte svého vlivu a připravte pro ni šťastný život.“

„Chcete tím snad naznačit, že je Michèle nešťastná? Svěřila se vám s něčím takovým? Dost pochybuji! Nebo co to po mně vlastně chcete? Abych popřela, co ke mně cítí? Co k sobě cítíme navzájem?“ stěží ovládala napjaté nervy. „Mám jí zlomit srdce a vehnat do cizí mužské náruče, ve které by se nakonec mohla usoužit stejně jako já? To by se vám líbilo! Ale to já nikdy nedopustím! Dokud si to bude přát, budu stát po jejím boku a udělám pro ni všechno!“

„Bohužel, to i ona pro vás. A to je ta potíže. Z vašeho vyprávění je jasné, že je schopná se pro vás zničit! Copak to nechápete?!“ ztrácela Elisabeth pevnou půdu pod nohama.

„Nemáte právo nás soudit!“ bránila se paní de Dambresse. „Ano, vděčím vám za svůj život, to nepopírám, ale nehodlám se řídit podle vašich rad či nařízení! Říkám vám to naposledy, Elisabeth! Nepokoušejte se Michèle obrátit proti mně!“

„A vy zase počítejte s tím, že nebudu sedět s rukama v klíně a čekat, do jaké šílenosti se jen pro váš nepatrný úsměv příště ta nevinná dušička vrhne!“

Michèle to stále nechápala. Toho večera jí Angelika jasně dávala najevo svůj zájem, hrála si s ní, provokovala a dobírala si ji způsobem, který umocňoval důvěrné pouto – byla to jejich dávná tajná hra. A pak ji zanechá samotnou uprostřed noci a jen tak odejde pryč?!

Jak mám ale teď usnout? polohlasně mluvila dívka sama pro sebe do ticha, které narušovalo jen bubnování kapek dopadajících na římsu v pravidelných intervalech. Nedokázala se vzpamatovat ze šoku, že ji přítelkyně zde zanechala samotnou. Vždyť do té doby byly pořád spolu; ještě před pár hodinami, kdy se probudily bok po boku v kajutě na lodi. Za poslední týdny se staly nerozlučnou dvojicí bojující o vlastní přežití; byly jako jedno tělo a jedna duše; nebo si to Michèle alespoň myslela.

Že by se byla spletla? Nesmysl! Za tím jistě stojí nějaké rozbroje s Elisabeth! Musím Angeliku přinutit, aby mi všechno řekla! slíbila si.

Dlouze se převalovala v posteli; měkké polštáře se jí pod hlavou najednou proměnily v balíky píchající slámy a příkrývka, jež měla hřát, byla najednou chladná jako led. Bylo jasné, že zde dnešní noci klidu nedojde. Vstala tedy, přes košili si přehodila teplý pléd a pomalu došla k oknu, za kterým se ženili všichni čerti. Rozepřela ruce o rám, čelo přitiskla na studené sklo a pevně sevřela víčka. Tu ji přepadl silný pocit návalu úzkosti, že se skoro nemohla nadechnout. Rychle tedy odstrčila západku a jedno z křídel otevřela dokořán. Vyklonila hlavu ven a do plic nabrala svěží vzduch. Prudký déšť jí smáčel vlasy a slzy stékající po tvářích se pomalu pojily s jeho proudem v jediný. *To ne! To nemůže být pravda!* srdce se jí sevřelo v ostré křeči při představě, že už to tak zůstane napořád. Rozpačitě otočila hlavou k otevřeným dveřím druhého pokoje, který ještě slabě osvětlovaly dohořívající plamínky dubových polen v krbu z růžového mramoru. Náhlá touha alespoň na malý okamžik spatřit svou přítelkyni zasáhla dívku strhující silou. Věděla, že nemá na vybranou. Zavřela okno, vyzula modré

atlasové pantoflíčky a po vykládaných parketách z ušlechtilých dřevin se bosky opatrně vydala do Angeličiny ložnice. Zastavila se těsně ve dveřích, pohlédla na ni a zjihla nad jejím půvabem, který neztratila ani ve spánku. Teď už dobře věděla, že se do prázdného nehostinného lůžka sama dobrovolně nevrátí. Zůstane s ní za každou cenu, ať se to už komukoliv nelíbí! Přistoupila ke krbu a z mosazného koše popadla do ruky menší polínko, které opatrně vložila na dohořívající uhlíky, a pak k němu přidala ještě pár dalších. Posadila se do křesla a se zaujetím sledovala, jak plamínky pomalu nabírají na síle a dřevo znovu vesele popraskává.

Už pouhá přítomnost drahé přítelkyně ji pomalu uklidňovala. Přesto tak ráda by se jí alespoň na okamžik dotkla; vzala za ruku a cítila její živočišné teplo, ale bála se, že ji vzbudí a sklídí její nevoli. Zůstala tedy dál sedět, plédem si zakryla kolena a hlavu pohodlně opřela o měkké sametové opěradlo. Tíseň z hrudi zázračně ustupovala do pozadí a na dívčině obličeji se pozvolna objevil spokojený úsměv.

Angelika se probudila ještě před rozedněním. V pokoji bylo šero a oheň v krbu už dávno dohořel. Zachvěla se zimou a přikrývku si přitáhla až pod bradu. Tu si všimla tmavého stínu v křesle, který se na okamžik pohnul. Nejprve se lekla, jenže když uslyšela nepatrné zasténání, ujistila se, že to není žádný tajemný přízrak, natož hrozba.

Můj drahoušek! sevřelo se hraběnce srdce dojetím, a teď už si byla jista, že se od mladičké přítelkyně odpoutat nikdy nedokáže. Tím méně potlačit svůj cit k ní kvůli uštěpačným výčitkám Elisabeth

Rousillotové. Vstala z postele a potichu došla ke spící dívce. Klekla si vedle ní a dlaní jí zlehka přejela po tváři.

„Michèle,“ oslovila ji a hlas se jí samou něhou rozechvěl. „Probud’ se srdíčko moje,“ mluvila k ní dál, dokud neotevřela oči. „Ty jsi tu takhle spala celou noc?“

„Angeliko...“ vydechla dívka překvapeně. „Zlobíš se na mě? Odpuť mi,“ nervy povolily a celá se rozechvěla.

„Jak bych jen mohla? Tohle už nikdy neříkej,“ šeptala hraběnka konejšivě a prsty jí položila na rozechvělá ústa. „Ale vždyť jsi celá zmrzlá,“ starostlivě pokývala hlavou. „Pojď,“ vyzvala ji šeptem, vzala za ruku a dovedla k lůžku, které nestihlo vychladnout a ještě sálalo příjemným teplem. Poodkryla příkrývku a pomohla dívce se uložit. Potom došla ke krbu a pohrabáčem rozhrabala v popelu zbytek uhlíků. Přihodila trochu drobného vysušeného klestí a na něj naskládala pár polínek. „Za chvíli ti bude dobře,“ ohlédla se k dívce, ze které spadlo jako zázrakem všechno napětí a slastně se schoulila v krajkových polštářích prosycených vůní orientálního parfému.

Jakmile se v ohništi roztančilo pár jasně oranžových a žlutých ohýnků, vrátila se i hraběnka na lože, kam beze slova znovu ulehla. Čelem se otočila ke své schovance, hlavu podepřela loktem a jemné dívčiny vlasy si nechávala protékat skrz prsty.

Chvíli ještě panovalo tíživé ticho, než ho prolomila Michèle svou naléhavou otázkou, co se jí neúprosně drala na jazyk.

„Proč...? Proč jsi u mě nechtěla zůstat?“ zadívala se na ženu bezbranným pohledem a očima zoufale těkala po její božské tváři.

„Udělala jsem něco špatně? Povíš mi konečně, co se stalo?“ dožadovala se odpovědi, i když se jí trochu obávala.

„Ale to ne! To si nesmíš myslet, miláčku!“ konejšila ji žena a dlaní umlčela její vyčítavá ústa. Přiblížila hlavu k její a tvář jí zasypala jemnými polibky. *K čertu se všemi!* pomyslela si Angelika v duchu, a tu poznámku směřovala především Elisabeth Rousillotové. Sevřela Michèle pevně v náručí a přitiskla si ji k srdci.

To ráno v kuchyni chystala paní Rousillotová snídani. Už od kuropění byla na nohou, aby připravila své vyhlášené lahodné šátečky s rebarborovou zavařeninou. Věděla, jak je má Michèle ráda, a tak ji chtěla příjemně překvapit. Jaké potěšení jí přinášelo získané milované dcerušce podstrojovat. Už od chvíle, co vstala, se tetelila radostí a včerejší hádku s hraběnkou de Dambresse pomalu vytěsnila z paměti.

Do bílé konvice se šípkovými růžičkami nachystala silnou kávu, čerstvě nadojené teplé mléko pak nalila do té menší, na talířek úhledně narovnala ještě horké a nadýchané pečivo, které pro ozdobu posypala nadrceným třtinovým cukrem, a to vše, ještě spolu s roztomilým tyrkysovým zlatem zdobeným šálkem na jakoby krajkou zdobeném podšálku, nachystala na stříbrný tepaný podnos. Od pasu odvázála bílou zástěru, před zrcadlem si upravila účes; zapletla do něj znovu pár pramínků vlasů, co jí neposlušně vyklouzly podél skrání, usmála se na sebe, konečně spokojena se svým vzhledem, a vydala se do komnaty slečny de Morin.

Ani nezaklepala, aby dívku náhodou neprobudila. Na chodbě si na pohovku odložila podnos a dala si záležet, aby dveře ani sebedmíř

nezavrzaly. Opatrně vklouzla potichu do pokoje, rozhlédla se a ták jí nemilým překvapením málem vypadl z rozřesených paží na zem. Namísto očekávání bylo dívčino lůžko prázdné! Na zemi se válely jen její pantoflíčky a na divanu dlel pohozený župan. Polštáře rozházené; příkrývka připomínající jeden velký chumel.

„Co to má znamenat?!“ polohlasně vydechla, když tu si povšimla pootevřených dveří potažených stejně olivově nazelenalou hedvábnou tapetou s motivy nazlátlých ratolestí zapletených do bohatých věnců, jako ostatní zdi útulné komnaty mladé komtesy. Rozechvělýma rukama položila snídani na perletí vykládaný stůl, co stál pod oknem a zvědavě nakoukla do druhé místnosti. Pohled, který se jí naskytl, ji doslova zamrazil. Pod medově zlatými nebesy na prostorném loži, schouleny v nachově růžových krajkových poduškách, spokojeně oddychovala paní de Dambresse a její mladičká schovanka, kterou svírala v těsném objetí. V ten moment nevěděla, která emoce s ní zmítá víc: vztek, zoufalství, bezmoc, či žárlivost. Její míra trpělivosti právě přetekla a Elisabeth Rousillotová se rozhodla jednat.

První den po návratu domů smetla noc. Prudký déšť k ránu ustal, podzimní slunce převzalo na nebi vládu a slečně de Morin se všechno zdálo zalito jeho paprsky. Jak by také ne. Když otevřela oči, uviděla andělskou tvář milované bytosti, která se nad ní skláněla a jejíž rty rozkvetly v neodolatelném úsměvu.

„Jak je vám?“ promluvila k ní tiše Angelika a pohládila ji po čele. „Odpočinula jste si od všeho nepohodlí?“ se skrytým dvojsmyslem vydechla.

„Cítím se jako znovu zrozená,“ vydechla dívka přemožena vlnou silných emocí, které v ní žena zažehla, vztáhla k ní ruce a dlaně jí propletla za krkem. Noční můra včerejší noci byla konečně zažehnána.

„To se nedivím, když jste mi ráčila zabrat celou postel!“ dobírala si ji žena a v očích se jí šibalsky rozhořely veselé plamínky.

„Je to má postel, madam!“ nechala se Michèle vtáhnout do důvěrné hry a s nadšením přijala její výzvu. „Copak jste na tuto maličkost zapoměla? Stejně tak, jako všechno, co je v ní!“ polkla naprázdno a cítila, jak jí krev divoce buší ve spáncích.

„Tak snadno se vám na milost nevydám, má drahá,“ smála se hraběnka na celé kolo. „Domnívá se snad slečna, že jí patřím?“ významně pozvedla obočí v typické gesto.

„To rozhodně, madam!“ neuhnula slečna de Morin zrakem ani o kousek.

„Omyl, mladá dámo! Obracíte role! To vy jste mi patřila jako první!“ objala dívku kolem pasu a pevně uvěznila v náručí.

Tohle škádlení Michèle milovala nade vše.

Po chvíli Angelika ale sevření povolila, dlaň spojila s dívčinou a do ucha jí začala potichu zpívat písničku, kterou její schovanka slýchávala už od chvíle, kdy přišla jako malé děcko na zámek rodu de Dambresse v Sarles-Valenzieu. Obě slastně přivřely víčka a nechaly se unášet blaženým pocitem letité sounáležitosti.

„Mám hlad,“ promluvila dívka na zasněnou ženu po chvíli krotce jako beránek a bezbranně se zahleděla do jasných podmanivých očí, když se znovu otevřely.

„Já také. Souboje s vámi jsou velice vysilující, má milá,“ odpověděla tajemně hraběnka, ale pak se znovu její smích rozezněl milióny křišťálových zvonků, políbila přítelkyni na tvář a hranou dlaně jí letmo přejela po bradě. „A po snídani bychom si mohly vyjet na malou projížďku, co říkáte, drahoušku? Dnešní slunce slibuje nádherný den,“ pokusila se rozjařenou schovanku dál svádět ke společné zábavě.

„Myslíte, jen my dvě, madam?“ vážným tónem se jí dívka zeptala, ale Angelice bylo jasné, že ji záměrně provokuje.

„Pokud vám moje společnost nestačí, můžeme přizvat i...“ nedořkla, protože jí dívka pohotově před ústa nastrčila polštář, aby ji umlčela.

„Nemáte ještě dost?“ žena znovu propukla ve smích, když svou společnici přemohla a ukořistěnou podušku jí mrštila do překvapeného obličej.

„Dokud se mi nevzdáte!“ přestala se Michèle ovládat a postelová bitva se rozhořela naplno.

Byly natolik zabrané do své zábavy, že si ani nevšimly komorné, která už hodnou chvíli stála mezi dveřmi a bez dechu zírala, jak se urozené dámy ve víru prachového perí bez zábran baví. To několik polštářů a příkrývka nevydržely; díky temperamentu mladé komtesy se potrhaly a bílá a šedá peříčka se vznášela pokojem, jako když z temných mračen začne hustě chumelit.

„Prosím pokorně za prominutí, že ruším; klepala jsem. Posílá mě paní Rousillotová;“ poklekla služebná Margot, sklonila hlavu a trpělivě čekala, až ji vezmou na vědomí.

Jako první si jí všimla paní de Dambresse. Naoko napomenula rozjařenou přítelkyni, aby ustala v dalších výpadech, a když se peři usadilo, věnovaly rozpačitě se tvářící dívčině konečně svou pozornost.

„Budou si dámy přát snídani?“ zaševalila vylekaná služtička, která stále nemohla věřit, že by se jejich nová paní tak neřízeně dokázala bavit.

„Ach, ano,“ odpověděla Michèle ještě celá udýchaná a rychle se způsobilně posadila. „Ale dnes posnídáme zde,“ a obrátila se na Angeliku. „Mám pravdu, paní hraběnko?“ koutky jí cukaly potlačovaným smíchem. „Připravte nám čtyři vejce, bílý chléb, kousíček másla a kávu s mlékem; to postačí,“ vyjevila své přání.

„Kávu dnes vynecháme, má milá,“ paní de Dambresse pozvedla obočí v typické gesto. „Máte ještě příliš mnoho energie,“ pronesla naoko kárajícím tónem, ale jiskřičky v jantarově hnědých očích prozrazovaly něco jiného.

„Pak nám tedy připravte jasmínový čaj,“ pohotově změnila plány komtesa. „A med; hodně medu!“ rozesmála se při představě, jak sladký hustý nektar bude své přítelkyni roztírat po tváři a ústech a pak... Obličej jí vzrušením náhle zčervenal a Margot konečně propustila. Pak se naoko zarazila, jako když provedla něco nemístného. „Neudělala jsem chybu? Nepřála si madam posnídat ve společnosti našich přátel?“ předvedla hraný úlek.

„Vy moje malá divoško! Raději se starejte o svůj zevnějšek. Vždyť to vypadá, že jste strávila noc ve stodole!“ dobírala si ji paní de Dambresse, vetkla jí na tvář jemný polibek, pak jí jakoby nic pozvolna položila dlaně na ramena a lehkým pohybem ji shodila zpět mezi potrhané podušky.

Obě znovu zahalila šedobílá mračna neposedného peří a v pokoji se již po několikáté rozezněl zvonivý smích.

Dámy poklidně snídaly, když se uprostřed sousta Angelika pojednou zarazila.

„Tak moment!“ zamyslela se. „Elisabeth poslala služku za námi najisto; musela tedy vědět, že jsi zde u mne!“

„No a?“ v doznívajícím opojení Michèle nechápala její zřejmé obavy a dál si klidně vychutnávala opojně vonící čaj. „Ty myslíš, že jí to vadí?“ usmála se, ale úsměv jí pomalu zamrzl na rtech. „Aha, tak je to tedy!“ pokývala komtesa hlavou a dobrá nálada náhle zmizela, stejně jako když někdo prudce sfoukne plamen svíce. „To byl ten důvod, proč jsi nechtěla, abych...! Tak to ne!“ rozhořčila se a její klid byl ten tam. „Nedovolím, aby se mezi nás dvě kdokoliv pletl! Na tohle nemá ani Elisabeth právo! Hned si s ní promluvím!“ rozhodla se a aniž vyčkala na reakci hraběnky, rozeběhla se do své komnaty, aby se rychle převlékla. Tu spatřila pod oknem podnos s dávno již vystydlým černým nápojem a několika šátečky tísnicími se na talíři, na nichž rozteklý a vychladlý cukr vytvořil tenkou karamelovou krustu.

Nemýlila jsem se! pokývala Michèle nervózně hlavou. *Musela nás spolu vidět!*

Vklouzla do krajkové košile, punčoch a nohavic; ledabyly si nazula střevíce, vlasy nechala rozčuchané a neupravené a už se hrnula z komnaty ven na chodbu, seběhla po širokém schodišti a rovnou si to namířila ke kuchyni, kde podle zvuku panoval tou dobou čilý ruch.

„Colette odejdi!“ křikla rozrušeně na kuchařku, která právě ve velkém měděném hrnci spařovala horkou vodou slepici, aby ji oškubala a připravila k obědu.

Služebná nechápavě hodila pohledem po své paní, Elisabeth Rousillotové, která na ni jen mrkla a přikývla hlavou na souhlas. A tak jako hbitá ještěrka mladá vyjukaná pomocnice opustila místnost.

„Copak se stalo, Michèle?“ ptala se nechápavě žena a starostlivě položila dlaň dívce na rameno.

„To bych ráda věděla já!“ odpověděla celá udýchaná dívka a na okamžik měla pocit, že omdlí.

„Rychle se posad‘,“ přistrčila jí Elisabeth malou stoličku, když si všimla, jak se dívka vytrácí ruměncem ze tváří a pomohla jí se usadit. Pak vzala z komody tmavě zelenou láhev a do malého broušeného pohárku jí nalila až po okraj silnou pálenku, kterou s oblibou přidávala k pečené zvěřině.

„Vypij to; to ti udělá dobře,“ přistrčila jí sklenku k ústům a dohlédla, aby dopila až do dna. „Hodná dcerunka,“ pokyvovala spokojeně hlavou, když Michèle bez odporu poslechla. „A teď mi v klidu pověz, co se děje,“ klekla si k ní, její dlaně vzala do svých a upřeně se na ni zadívala.

„To mi řekni ty! Co se mezi Angelikou a tebou včera stalo? Co jste si udělaly?“ komtesa se naléhavě podívala do šedomodrých hlubokých očí a zoufale hledala odpověď.

„Vůbec nic, Michèle,“ odpověděla žena navenek klidně, ale krev v žilách jí začala divoce proudit.

„Jste obě stejné!“ rozčílilo její zapírání dívku. „Ani jedna o tom nechcete mluvit! Ale copak si opravdu myslíte, že jsem slepá a tak hloupá? Došlo mi, že jste se hádaly kvůli mně!“ bylo jí najednou do pláče.

„Angelika ti něco řekla?“ vyzvídala paní Rousillotová.

„Právě že nic. Jen to její a tvoje chování je tak divně nápadné, že... Obě jste ke mně tak ohleduplné, a přitom vám vůbec nedochází, že mě to ničí!“ vložila si dívka zoufale tvář do dlaní. Když ji po chvíli zvedla, její zelené oči se topily v slzách. „Já už mezi vámi nechci volit,“ zoufale zašeptala. „Už nemůžu. Tebe mám ráda a moc, ale...“ musela si znovu nalít po jeřabinách chutnající nápoj, aby si dodala trochu kuráže. „Nikdy nedostanu z paměti ten hrůzný okamžik, kdy se se mnou Angelika loučila!“ rozpomenula se Michèle na nejhorší chvíli svého života, kdy se zdálo, že spolu tráví poslední minuty. „Ty mi nesmíš bránit, abych...! Právě ty ne! Budu s ní každý možný okamžik, ať se ti to líbí, nebo ne!“ Dívku náhle opustil všechn vztek a prosebně upnula zrak ke tváři Elisabeth Rousillotové. „Věřila jsem, že mě chápeš, že mi rozumíš. Vždycky jsi přece byla na mojí straně,“ položila jí smířlivě dlaň na paži.

Ženě krvácelo srdce, ale zlobit se kvůli její surové upřímnosti nedokázala. Stačil jediný pohled do zaslzených upřímných očí, aby věděla, že Michèle zoufale touží po jejím požehnání.

Ty můj hlupáčku, povzdychla si Elisabeth tak, aby si toho dívka nevšimla. *Jak si můžeš myslet, že jsem tak sobecká; že mi jde o to, abych tvou přízeň získala jen pro sebe?* Beze slova dívku pohladila po vlasech. *Děláš mi to ještě těžší, holčičko moje,*“ nedala své pohnutí ani mrknutím oka najevo, *ale vše, co učiním, dělám jen pro tvé štěstí!* prosila v duchu za odpuštění.